

tede mig til det Parti, det ærede Medlem sidder i, Højre. Det ærede Medlem erklærede i Gaar at ville stemme for det foreliggende Forslag. I Forgaars erklærede et andet Medlem af hans Parti at ville stemme imod det. Senere i Gaar erklærede det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), der dog antagelig i adskillige Aar har staaet Centrum nærmere end det ærede Medlem for Svendborg, at ville stemme som jeg. Og naar Afstemningen kommer, vil man se, at der er dem i Højre, der sige: stemmer ikke, at der maaske er dem, der ere fraværende, og hvis det er fornødent, er der vel ogsaa en, der er syg. Hvad vil det da sige, at jeg skal slutte mig til det Parti, det ærede Medlem repræsenterer? Sluttes jeg mig derved til dem, der stemme Ja, eller til dem, der stemme Nej, eller til dem, der sige: stemmer ikke, eller til dem, der ere fraværende, eller skal jeg have Mavepine ved den Lejlighed? Jeg tror, man vil indrømme, at den Opfordring, der er rettet til mig, er ret vanskelig for mig at følge.

Men maaske er det det ærede Medlems Hensigt efter den Tale, han holdt i Gaar, at danne det frikonservative Parti her i Tinget. Det vil jeg anbefale det ærede Medlem at gøre, for i det Øjeblik, han gør det, er det frikonservative Parti her i Salen og Centrum nøjagtig lige stærke, medens Forholdet nu er det, at det han kalder Centrum, har en ganske overvældende Overvægt over det frikonservative Parti, der ikke eksisterer her i Salen, men hvis Ordfører det ærede Medlem er, til Trods for at han befinder sig i Højres Overledelse.

Det ærede Medlem omtalte Garantierne i det foreliggende Forslag og fandt, at de egentlig ingen Ting vare værd, og med en lys Tro paa Livet, som jeg misunder det ærede Medlem, anbefalede han Fremtiden at sørge for, at Garantier blev indsatte, hvis saadanne skulde vise sig nødvendige. Men der var dog en Garanti, som han var fornøjet med, og som vel for saa vidt var hans saglige Tilknytning til Forslaget, nemlig Bibeholdelsen af den privilegerede Valgret. Ganske vist ønskede han den helst paa en anden Maade, men som den var, vilde han dog tage den og fandt den brugelig. Jeg antager, at det ærede Medlem ikke med tilstrækkelig Opmærksomhed har fulgt den lille Debat forleden om den lette Operation, eller mulig har han ment, at det ærede Medlem fra Løvel den Dag maaske talte noget uoverlagt. Men det er da ganske interessant i

denne Forbindelse — og dette Forhold er i sig selv ret interessant, fordi det faktisk har været de frikonservatives Kærnepunkt netop at bevare de privilegerede Amtsraadsvælgere — at se Regeringens Hovedorgan her i København, „Dannebrog“, igaar, altsaa efter at en rolig Overvejelse har kunnet finde Sted, erklære, at hvis de privilegerede Amtsraadsvælgere kom til at virke som Garanti, hvis altsaa den Gnidning, som det ærede Medlem for Løvel omtalte, opstod, saa — jeg antager, da det er Regeringens Hovedorgan, at den højt-ærede Formand vil tillade mig at oplæse et Par Linier — „kender Venstre den Læge, der kan raade Bod paa Ulykken, nemlig Folketinget“ — Landstinget kender man ikke her —, „som er i Stand til naar som helst at fjerne denne Blindtarm, og som kan gøre det med godt Humør, eftersom ingen har nogen Fornøjelse af et Sejgpineri til ingen Verdens Nytte, naar dog et rask Snit kan gøre Ende paa det hele.“ Dette er i og for sig ogsaa min Opfattelse af dette Spørgsmaal, og det er en af Grundene til, at jeg er en Modstander af en saadan Løsning, der opretholder et Agitationsnummer uden Værdi. Men det maa sikkert have Interesse for det frikonservative Parti, der har lagt hele Hovedvægten i denne Sag paa dette Punkt, Bevarelsen af de privilegerede Amtsraadsvælgere, og for det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard), der i dette Punkt ser det eneste Gode, der er af Garanti i dette Forslag, at faa konstateret, at denne lette Operation ikke blot var et Udslag af en tilfældig Debat her i Tinget, men at den er fremkommen efter nøje Overvejelse i selve Regeringens Hovedorgan.

Men jeg skal i øvrigt sige dette til det ærede Medlem for Svendborg, at jeg anerkender i meget den Tale, han holdt i Gaar, hvori han jo — naar man bortser fra, at han baade holdt paa den privilegerede Valgret, og senere erklærede, at han var Tilhænger af lige og almindelig Valgret — gjorde Forsøg paa at lade sine Udtalelser fremtræde som en samlingspolitisk Argumentation. Præmisserne være gode, men Konklusionen var neppe saa heldig. Men det kan jo komme af, at det ærede Medlem, der som Samlingspolitiker er ret ny, er i en saa rivende hurtig Bevægelse henimod Centrum, hvor han selvfølgelig, naar Tidens Fylde kommer, vil blive modtagen med aabne Arme, at han under denne Fart ikke kan se helt klart paa Forholdene. Gjorde han det, vilde han sikkert have erkendt, at netop som Stillingen er i